

Alituinen seuralaiseni, epätoivo ja itseviha

Julkaistu 12.5.2011

Olen hieman yli nelikymppinen nainen. Tahdon kertoa elämästäni, jotta se helpottaisi tuskaani ja myös muita. Minulla on pian 20 v. poika, joka oli luonani n. 3,5 vuotiaaksi kunnes hän rupesi olemaan vanhemmillani yhä pitempiä jaksoja kerrallaan minun juostessa juomassa. Ihmissuhteeni elämäni rakkauteen kariutui osaksi juomiseni kautta ja suurimpana syynä oli vammautumiseni eräissä juomabileissä saamastani pahoinpitelystä seuranneen aivovamman myötä. Minut hakattiin vakavasti ja sen seurauksena olin kolme viikkoa tajuttomana ja herättyäni istuin pyörätuolissa. Minut pelasti pahoinpitelyä seuranneena aamuna eräs ystäväni, joka murtautui ko. asuntoon mihin minut oli jätetty makaamaan. (- Nousee hirveä raivo, viha ja epätoivo heti jo tarinani alussa.)

Ystäväni ansiosta pelastuin varmalta kuolemalta. Tämä ei ole kertomukseni ydin vaan haluan selventää asioita minun elämästäni. Yhteenvetona pahoinpitelystä, josta on kulunut reilu 14 v. minä sisulla kuntouduin ja rupesin kävelemään ja nyt jo 11 kesää pyöräilemään (tasapainoni parani ällisyyttävän nopeasti, vaikka vieläkin olen melko hutera ja onnun kävellessäni). Minulla on myös ajokortti joten aivovammani ei vammauttanut minua älyllisesti, sieluani kyllä. Tätä kirjoittaessani olen ollut kolmatta päivää viinatta tällä erää, äsken otin antabuksen pysyäkseen ainakin kolme päivää vielä juomatta.

Nykyinen elämäntilanteeni on, että asun yksin. Minulla on jonkinlainen miesystävä joka juo työstressin ja muun elämänsä sotkun aiheuttaman väsymyksen takia miltei joka ilta, ainakin joka viikonloppu, mutta myös usein viikolla saadakseen unen päästä kiinni, jaksakseen oravanpyörässään.

Asia, josta halusin kirjoittaa on alkoholisti-isän aiheuttamat perheongelmat ja taloudellinen jatkuva puute. Isäni, joka joi, ei ollut meille lapsille tuskin koskaan ilkeä mutta väkisinkin joutui siinä tilanteessa osalliseksi hankaluuksista, jota isän juominen aiheutti. Äitini ei juonut mutta sairastui alkoholismiin isäni juomisen ja varmaankin oman kovan lapsuutensa johdosta. Lapsuusperheessäni olin ainoa tyttö ja sain äitini järjettömän vihan ja katkeruuden osakseni. Tämä suoranainen viha teki lapsuudestani helvetin, en montaa hyvää asiaa lapsuudesta voi muistaa. Perheen miesväen juominen jotenkuten sallittiin mutta minä sain yleisesti -pikkuveljeni, joka on lievästi kehtitysvammaisen- kanssa osakseni järjestelmällisen vihan ja itsetuntoa myöskin järjestelmällisesti tuhoavan kohtelun. Teinpä sitten oikein tai väärin, syytä ei kysytty tai selitystä kuunneltu vaan vika oli minun koska olin syntyjään paha, näin minua sitten kasvatettiin. Sama kohtelu oli melko vahvasti myös pikkuveljelläni jolla nykyisin on asiat -luojan kiitos- hyvin.

Perheemme taloudellisen tilanteen ollessa aivan hirveä äiti kuitenkin ruokki meidät ja vaatetti Pelastusarmeijan kirpputorin avulla. Muistan kerrankin väärinkäsityksen vuoksi joutuneeni juoksemaan selvää äitiäni kerrostalomme rappukäytävään karkuun, kädet ristissä ja rukoillen, että äiti kiltti älä lyö. Ensimmäiseen nuorisoihtaan pääsin kerrostalomme viereiselle Seuratalolle 13-vuotiaana ja sovitusta kotiintuloajasta myöhästyin 15 min. Kun sain yöllä kotini oven auki äitini kiskaisi minut käsivarresta sisään eteiseen ja hakkasi minua aamutossulla haukkuen lumpuksi ja tivaten missä olin ollut. (Äitini näet oli ollut käyttämässä Seurataloa ja nähnyt minun kokoisen ja näköiseni tytön lähtevän polkupyörällä tilaisuudesta kotiinsa ja luullut tätä tyttöä minuksi iltahämärässä.) Seuraavaksi äitini heitti minut makuuhuoneeseemme isän viereen leveälle hetekalle. Isä kääntyi unissaan ja kietoi kätensä ympärilleni, mutta tajusi onneksi etten minä ollut äiti.

Joskus teini-iässä minulle lyötiin jonkun naurettavan riidan jälkeen kengät käteena ja käskettiin häipyä lopullisesti. Olin tällöin n.13-14 -vuotias. Kehittyessäni ja muotojeni tullessa esiin pyysin kauppakoulussa olessani rintaliivejä koska rintoihin sattui mm. koulun liikuntatunnilla ilman tukea. Tähän äitini kylmästi tokaisi sanoessani rintojen jo hiukan valahtaneen jotta "mitäs nyt yksistä rinnoista."

Lapsuuteni on kuin musta aukko ja olen yrittänyt saada apua juomisella, toisten mielipuolisella huomioimisella ja seurustelemalla alkoholistien kanssa uskoen voivani heitä auttaa. Nyt olen käynyt säännöllisen epäsäännöllisesti (juomiseni takia) psykologilla reilun kolme vuotta ja jotenkin yritän uskoa, että kaikki mielessäni vielä loksahda jotenkuten kohdalleen ja saavutan tyyneyden, edes jonkinlaisen jotta pääsisin uni- ja rauhoittavista lääkkeistä eroon.

Pääasia on -tiedän kyllä- olla juomatta ja erottaa juova osa elämästäni; miesystäväni, kaverit joista suurin osa on alkoholin suurkuluttajia ja taistella läheisriippuvuudesta eroon. Äitini sanoin " kyllä se vähän niin on että naisen paikka on nyrkin ja hellan välissä". Tähän en kyllä usko vaikka elämässäni olen tajuamattani noudattanut perheeni antamaa mallia.

AA-ryhmistä olen ollut tietoinen 18 vuotta ja nyt käynyt niissä 12 vuotta yhä uudelleen mennen retkahtamiseni jälkeen.

Seuraavaksi koitan saada itseni menemään AAnon-ryhmään saadakseni jonkinlaista vertaistukea tähän tunne-elämäni yhteen isoon kipukohteeseen, läheisriippuvuuteen.

Molemmat vanhempani ovat nyt edesmenneet. Onneksi viime hetket äidin kanssa olivat jotenkuten ystävälliset, mutta en ole sydämessäni silti pystynyt antamaan minuuteni lapsuusajasta alkanutta tietoisista tuhoamista anteeksi. Tiedän, että minun pitää aidosti päästä irti itsesäälistä ja aivovammani aiheuttamista tunnehankaluuksista ja jotenkin hyväksyä itseni tällaisena kasatakseni sieluni jotenkuten kokoon menneisyyden tapahtumista ja lapsuuden kokemuksista huolimatta. Toivon kirjoituksesta olevan apua jollekulle ja kiitän kun jaksoit lukea hiukan sekavan elämäni tarinan tähän keskiviikkoiltayöhön asti.

Lopuksi tahdon sanoa teille mottoni joka on, "P-kele, itsevihalle ja elämän vaikeuksille ei anneta periksi". Halauksin toivotan teille aurinkonpaisteista jatkoa, -myrskypäivistä huolimatta- ja rutkasti voimia jaksamiseen.

Nimimerkki:

Tintteus67

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/alituinen-seuralaiseni-epatoivo-ja-itseviha>